

MANŽELKA SI CHCE POVÍDAT - A JÁ NEVÍM O ČEM!

Šťastná manželka, které manžel při návratu domů řekne: „*Pohádal jsem se s kolegou, a tak mám vztek, proto si mě radši nevšímejte*“. A ona hned ví, „*která bije*“. A tento manžel jí za několik dní stejně upřímně poví: „*Kdybys věděla, jak jsem se už nemohl dočkat, až budu s tebou doma*“. I teď bude vědět, jak se věci mají!

Co bych měl říkat?

Muž si často myslí, že od chvíle, kdy začal jednat, svým jednáním promlouvá. Ovšem pro ženu mají slova většinou stejnou váhu jako činy, ne-li větší. Potíž spočívá spíš v onom „*jak*“ mluvit. Muži často tápou: „*Nevím, jak to udělat, nevím, co bych měl říkat*“. Manželé, kteří se chtějí manželkám líbit, se často snaží přijít na to, co by manželce mohli říkat. Někteří hovoří o politických, ekonomických a sportovních problémech, ale na to většinou manželka nečeká, protože při takovém hovoru manželé nemluví o sobě! Ostatní vyprávějí o tom, co dělali přes den – přitom však manželky nezajímá tolik, co jejich polovičky dělaly, ale co pociťují.

Jestliže spolu partneři nemluví, nemají si nakonec co říci. A tak se pokoušejí uspokojit potřebu komunikace někde jinde. Má-li žena vedle sebe manžela, který nic neříká, pak tato manželka neví, co se děje, a nezbývá jí nic jiného než si něco domýšlet: „*Když ho vidím tak zamyšleného, bez zájmu, jak se mnou nemluví, kladu si otázku, co za tím vězí: Propustí ho z práce? Že by mě podváděl? Nebo ho jednoduše trápí žlučník?*“

Žena chce především vědět, co manžel uvnitř prožívá

Žena chce především a zásadně vědět od svého manžela, co cítí, co v hloubce svého citění prožívá. Proto je třeba, aby manžel měl povědomí o tom, co prožívá uvnitř, aby mohl své emoce a pocity jednoduše pojmenovat. Muži by si tedy mohli pokládat častěji otázky typu: „*Povoluji sám sobě mít city? Jsem schopen pojmenovat slovy všechny emoce, které se ve mně rodí? Odvážuji se mluvit o tom, co cítím, bez falešného studu? Není mi proti mysli mluvit o sobě, říkat Co já?*“ „*Odvážuji se ptát, říkat svá přání?*“

Když manžel sám sobě dovolí přijmout své city a rozebrat si je, aniž by si myslel, že je to nepřírozený sentimentalismus nebo ztráta času, najde s tím i úplně jednoduchá slova toho pravého sdělení: „*Jsem s tebou moc rád.*“ „*Víš, že mi chybíš, když tu nejsi?*“ „*Naše děti jsou moje radost.*“ „*Jsem unavený, neměj mi to za zlé.*“

Muži, nezapomínejme tedy na důležitost dialogu. Hovor umožňuje uchovat si obdiv, aby se zachovala láska. Lidská bytost je něco nekonečného, co nikdy neobsáhneme. Chybí-li dialog, nemůžeme už vidět, jak je ten druhý úžasný.

Se svolením zpracováno z knihy Denise Soneta Miláčku, netrap mě, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. (www.vira.cz)

Myšlenky

Vzdělaná česká rodina je mocnější institucí než mnohá jiná vzdělávací zařízení.

Mluvit přesným jazykem znamená žít v pravdě a odbývat řeč je zvláštní způsob lhaní.

Martin Hilský

Jakmile ztratíme morální základy, ztratíme víru. Není to tak, že víra přesahuje morálku.

M. Gándhí